

DE EUROPESE DAMESTOUR 1988

met **MARJAN DE BOER**

1988 is het eerste jaar dat de damestour door een aparte organisatie wordt gerund. Door de huidige groei, sterkte en de toegenomen – commerciële – belangstelling werd de behoefte aan een 'eigen' professionele organisatie voor het vrouwengolf groter. De Woman Professional Golf Association werd een feit en ging haar eerste seizoen in.

Erg logisch zat het toerschema dit jaar niet in elkaar. Van Spanje ging het naar Engeland, waar Laura Davies de overwinning op Woburn wegsleepte, om daarna direct weer af te reizen naar Portugal naar Quinta de Marina (Estoril).

Het zijn afstanden die je alleen maar kunt vliegen, waardoor het tour-leven steeds duurder wordt, en het praktisch onmogelijk is zonder sponsor te blijven deelnemen. Door de meerjarige verbintenis met Nashua kan ik me in elk geval zonder zorgen optimaal voor elke wedstrijd voorbereiden. Na Portugal volgde een van de kleinere toernooien, qua prijzengeld, van de tour: Moor Hall bij Birmingham. Toch is het enthousiasme om daar deel te nemen altijd groot. Niet alleen omdat Moor Hall een fantastisch mooie, bijzonder goed onderhouden parkbaan is, maar vooral door de warme ontvangst die ons elk jaar weer ten deel valt. De afgelopen twee jaar heb ik gedurende dit toernooi

Marjan de Boer: 'Ook na een slecht toernooi gaat het leven verder.'

vaak de vorm gevonden die ik daarvoor miste. Ook dit jaar leek alles naar wens te gaan. De eerste ronde had ik 74 slagen nodig (par 73). Helaas zakte de score de twee volgende ronden: 77 en 79).

Het volgende land dat we met de tour aandeden was Duitsland. Bij Düsseldorf, de golfclub Hubelrath, ligt een fantastische baan. Door de ongewoon droge weken was deze echter bijzonder moeilijk te spelen. De baan is sterk geaccidenteerd en de greens liggen allemaal op heuvels. Zelfs een ballata titleist die hoog is, aangespeeld was nauwelijks te stoppen. En zelfs eenmaal op de green beland, was het de grootste kunst daar te blijven. Voor het publiek was het zonder twijfel een vermakelijk toernooi. Winnares werd hier Lotte Neuman, met een score van +7.

Van de droge, heuvelachtige baan in Duitsland naar Caldy bij Liverpool. Hier gebeurde iets ongewoons. Dale Reid, de leading moneywinner in 1987 en winnares van o.a. het Volmac Ladies Open in '87, haalde de cut niet. Ook een andere sterke speelster, Debbie Dowling legde vroegtijdig het loodje. Het is duidelijk dat de damestour niet alleen in de breedte maar ook qua sterkte groeit. Met een score van -13 (!) eindigde Beverley New hier als eerste.

Op naar Parijs – Forçaux. Helaas kwam het daar niet van spelen, omdat mijn auto, waar mijn hele hebben en houwen in zit, werd leeggehaald. Met het Nederlandse Ladies Open voor de deur, leek het me verstandiger me terug te trekken en eerst orde op zaken te stellen.

De Rosendaelsche

Ja en toen Nederland, het Volmac Ladies Open op de Rosendaelsche. Een toernooi waar ik uiteraard had willen schitteren. In mijn amateurtijd heeft deze baan mij veel successen gebracht. Dat de golfsport in Nederland leeft, bleek wel uit de enorme belangstelling van de kant van de media. Ik heb enorm veel interviews gegeven, wat natuurlijk nog leuker is als je goed presteert.

De eerste ronde was de score 83. De volgende dag had ik uitgerekend dat

Het toerschema zat weinig logisch in elkaar.

als ik 75 zou maken er nog niets aan de hand was. Een misrekening bleek later. Ik scoorde inderdaad 75 maar dat bleek een slag te veel. De grote belangstelling deed me goed. Velen, vooral leden van Lauswolt, waar ik begonnen ben met golfen, volgden met 18 holes. De uiteindelijke winnares Marie-Laure De Lorenzi Taya, voert nu met een ruime voorsprong de order of merit aan.

Hierna vertrok de stoet naar Frankrijk. Ook na een slecht toernooi gaat het leven verder. En dat is maar goed ook.